

Jutlus Nõos P, 06.10.19 kell 11.00, 16. pühapäev post *Trinitatis*

Lektsioonid: Ii 14:1–6, 13–15

Pihikõne: Tb 4:8

Jutlus: Lk 7:11–16 (**diakonikandidaat Indrek Salumets**)

Laulud: 400 (1–3); 273 (1–4, 5); 224 (1–4); 186 (1–3)

Ja mõni aeg hiljem läks Jeesus linna, mida hüütakse Nainiks, ja temaga läksid kaasa ta jüngrid ja suur hulk rahvast. Aga just siis, kui ta linna väravale lähenes, kanti välja surnut, oma ema ainsat poega, ja ema oli lesk. Ja üsna suur hulk linnarahvast saatis teda. Ja kui Issand nägi ema, hakkas tal temast hale ja ta ütles: „Ära nuta enam!” Ja ta astus ligi ja puudutas surnuraami, mispeale kandjad jäid seisma. Ja ta ütles: „Noormees, ma ütlen sulle, ärka üles!” Ja surnu tõusis istuli ja hakkas rääkima. Ja Jeesus andis poja ta emale tagasi. Aga kõiki haaras kartus ja nad ülistasid Jumalat ja ütlesid: „Meie seas on tõusnud suur prohvet!” ja „Jumal on tulnud hoolitsema oma rahva eest!”

Äsja kuulnud kirjakohas on Jeesus oma järgijatega just jõudnud Naini-nimelise asula juurde. Asula nimi on tänapäevani säilinud peaaegu muutumatu kujul, see on tuntud Neini nime all ning asub kümnekonna kilomeetri kaugusel Naatsaretist, Tabori mäe lähedal. Viimane on tuntud kui paik, kus leidis aset Jeesuse kirkastamine.

Naini asula juures kohtas Jeesus noore mehe matuseprotsessiooni, mis saatis noormeest ja tema lesest ema. Tõsiasi, et noormehe ema oli lesk rõhutab sündmuse tõsidust. Tolleaegses Iisraelis tähendas oma ainsa poja kaotus lesknaisele tõenäoliselt ka oma ainsa ülalpidaja kaotust. Seega oli ühelt poolt ema kaotanud oma poja, mis oli niigi raske, teiselt poolt võis see kaotus tähendada ka talle kodutuks jäämist. Sest ilma pojata lesknaine oli selles ühiskonnas eikeegi. Olukorra tõsidus oli muidugi selge ka Jeesusele.

Ja Jeesus tunnebki lesele kaasa. Ta ei jää ootama kuni teda palutakse, vaid läheb talle appi puhtalt tänu oma armastusele tema ja kõigi inimeste vastu. Just nii käitub Jumala poeg. Just nii toimib armuline Jumal. Seesama armuline Jumal, keda me igalt poolt otsime, tuleb ise ilma palumata hädasolijale appi!

Ja abistamiseks sooritab Jeesus tähelepanuväärse imeteo. Ta äratab noormehe surnust üles ja annab ta tema emale tagasi. Kas võinuks olla veel suuremat tunnismärki? Ometi ei teinud ta seda imet tunnismärgi andmiseks, vaid kaastundest inimlike kannatuste vastu.

Ja niimoodi toimib Jumal ka tänasel päeval. Armastava ja kaastundlikuna on ta meie jaoks alati olemas. Kui ka keegi teine meid aidata ei saa, siis saame me ikka oma mured Issanda õlule panna ja Tema aitab meil neid kanda, kuni ta meid ükskord ära enda juurde kutsub ja kõigist muredest vabastab.

Naini lesknaise poja ellu kutsumine oli silmatorkav sündmus ja uudis sellest levis evangeeliumi sõnul kaugele – Galileas toimunud sündmus sai teatavaks ka Juudamaal ja mujalgi. Tõsi, pealtnägijad ei tundnud Jeesuses ära veel Jumala Poega, pidades teda suureks prohvetiks. Siiski oldi hirmunud ja leiti, et Jumal on tulnud oma rahva eest hoolitsema.

Sellist suurt imetegu, kus inimene surnust ellu äratatakse, märgatakse kergesti, sest see on tugevalt üleloomulik ehk siis eristub väga meie maailma normaalsusest. Kedagi surnust üles äratada on meie jaoks võimatu. Tegemist on imelise sündmusega, mille toimumine on vastuolus meile teada olevate looduseadustega. Sellise ime läbi on Jumala toimimist märgata lihtne. Piltlikult väljendudes on tegemist justkui suurte säravate tähtedega öösse kirjutatud neonreklaamiga. Kuidas me aga märkame Jumala ja tema inglite tegusid oma igapäevaelus? Neid väikeseid aga ka suuri imesid, mida Ta meile nii sageli laseb osaks saada?

Sageli meenub meile Jumal kui midagi on meie meelest valesti. Ma usun, et paljud on palves pöördunud Jumala poole küsimusega „Miks mina?“. Väikese mõtisklemist pakkuva anekdoodina võiks siin ette kujutada situatsiooni, kus nimetatud küsimuse peale kostuks taevast Jumala vastuküsimus „Aga miks mitte?“

Aga olgu. Kuhu ma välja jõuda tahan, on küsimus, et kui sageli me märkame Jumala tegusid enda elus? Eriti kui need ei vaata meile otsa suure neoonreklaamina nagu Jeesuse imetegu Naini linnas? Ma tean, et minul endal on tegemist olnud siiani kestva pika õpiprotsessiga, mis on väldanud juba pikki aastaid. Mulle on olnud raske nii Jumala imede märkamine kui ka enese tema hooleks usaldamine. Täna taban ma ennast mõne hea pöörde või kordamineku järel mõttelt, et „kus alles vedas!“

Just „vedas“, või et mul oli õnne. Selle asemel, et pöörduda tänus ja palves Jumala poole. Mis oleks ometi mõistlik, sest kas pole see siis Tema käsi või mõni tema inglitest, kes selle „vedamise“ taga on? See on, nagu öeldud, olnud mulle kristlasena keeruline õppetükk, aga koos usu ja usalduse kasvamisega Jumala suhtes olen ma tasapisi õppinud märkama Jumala kaitsvat kätt ja tema tehtud imesid kõikjal meie ümber.

On ju Jumala loodud see imesid täis maailm, milles me elame. Ka meie endi eluprotsess on imesid täis. Näiteks lapse sünd, mis on ometi väikesele vastündinule keeruline ja ohtlik teekond, mis aga nii paljudel puhkudel edukalt kulgeb?

Kui hakkame enda ümber teadlikult Jumala tegusid otsima, siis märkame neid palju sagedamini kui võinuksime arvata. Oleme me näiteks mõelnud, et ka see on Jumala arm, et meie riik on iseseisev ja juba pikemat aega rahus elanud? Kas pole seegi Issanda tegu, et meie iseseisvus saabus „lauldes“ ja mitte võideldes?

Samuti me märkame, kui sageli lähevad sündmused ise nii, et tulemus on meile soodne. Või kui midagi läheb halvasti, siis leiame abi ja tuge ka sealt, kust me poleks osanud seda lootagi. Või pääseme mõnest õnnetusest või muidu halvast sündmusest napilt ainult juuksekarva võrra? Seda ei saa pidada ainult pimedaks juhuseks, kui inimene, kes pidi minema hiljem uppunud laevale, mingil põhjusel minemata jättis ja oma maist teekonda jätkata sai. Siin võib näha jumalikku sekkumist, nagu ka teistes „nappides pääsemistes“, sest see, millal ja miks meid ära koju kutsutakse, pole ometi pime juhus, vaid seegi on Jumala suurema plaani osa.

Lõpetuseks aga sooviksin rõhutada üht suurimatest imedest – see on armastuse ime. Maailmas on hetkel umbes 7,7 miljardit inimest. Ainuüksi eestimaalasi on ligi poolteist miljonit. Kõik nad vajavad ja otsivad oma ellu armastust. Väike laps vajab armastust oma vanematelt. Hiljem oma sõpradelt ja kaasinimestelt üldse. Ma usun, et enamik inimese ihkab lisaks ligimeste armastamisele leida ka seda ühte, keda armastada, kelle vastuarmastust kogeda ja kellega koos läbida selle maailma rõõmusid ja muresid.

Öeldakse, et kõigile meile leidub siin maailmas see üks hingesugulane, kes on meie jaoks see õige. Inimene, kes ainuüksi oma kohaloluga muudab meie elupäevad helgeks ja kellega armastuse jagamist võiks nimetada õnneks maa peal. Kui me nüüd vaatame kui palju on inimesi maa peal, siis me mõistame kui väike on matemaatiline võimalus selle õige inimesega kohtumiseks. Ometi näeme me paljusid, kellel see õnnestunud on. Ja see ongi üks suur Jumala poolt tehtud ime. Minu arvates on need Jumal ja tema inglid, kes suunavad meid õigetele radadele, et me leiaksime elus selle armastuse, mida me vajame.

Ja lisaks, justkui kirsina tordil, on meil kõigil Jumala enda armastus, ja see on piiritu. Sest kui meil siiski muu armastuse leidmine ei ole õnnestunud, kui me tunneme ennast üksi ja hüljatuna nagu see õnnetu lesknaine, kes kõndis murest murtuna ja kodutuks jäämist kartes oma ainsa poja kiristu järel, kas siis pole just meie hea Issand Jumal see, kes pakub meile tröösti ja tuge meie mures? Kes meid ära kuulab ja meie mured enda kanda võtab? Sest Jumala armastus kõigi inimeste – oma laste vastu – on piiritu. See on seesama armastus, mis pani Jeesuse õnnetule lesele appi minema. See on seesama armastus, mille pärast Jeesus meie eest ristil suri. Armastuse pärast lohutas ta lesknaist ja armastusest andis ta tema poja talle tagasi. Jumala piiritu armastus on tema suurim and meile. Pidagem seda meeles ja laskem tema armastusel ennast oma elus alati saata. Üritagem jagada seda armastust kõigiga enese ümber. Nagu käsib ka meie Issand Jeesus Kristus: „Armastage üksteist! Nõnda nagu mina teid olen armastanud, armastage teiegi üksteist!“

Aamen.